Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i Mars 1938 Nr. 5

Anden Søndag i Faste.

Matt. 15, 21—28.
av Pastor C. L. Jothen.

Den Kananæiske Kvindes tro.

Denne lille fortælling om den Kananæiske Kvinde er en perle blandt de evangeliske beretninger, der viser os et eksempel paa sand og levende Kristentro. Markus fortæller at hun var en hedensk kvinde. Jesus hadde nu trukket sig tilside, til de avsides liggende egne ved Tyrus og Siden ved den nordlige grense av Galilea, vel helst forat komme væk fra folkeskaren som stadig voldte ham uro.

Men ogsaa her kom mange folk til ham. Den Kananæiske kvinde fik ogsaa høre om ham og kom forat be ham om hjælp for sin datter som plagedes ilde av en ond aand. Av hvad hun hadde hørt fattede hun tro til Jesus som Israels Messias, som hun kalder David's søn.

"Troen kommer av hørelsen." Kundskap om Gud er nødvendig forat kunne tro. Men ikke al kundskap fører til tro. Der var nok mange av jødene med megen kundskap om Messias som forkastede ham. Mange i kristenheten har kundskap om frelsen i Kristus men det er "en død kundskap som lar menneskene bli i sine synder og som ikke fører til omvendelse og tro." Hvad er din kundskap om Gud er den død eller er det en levende kraft som forandrer sindet og sætter dit hjerte i bevægelse? Hvad denne kvinde hadde hørt om Jesus satte hendes sjæl i brand og styrede hendes skridt hen mot Jesus forat søke hjælp.

Muligens var det først ved den sykdom som rammet hendes datter, at den, kundskap hun hadde om Jesus, blev en levende kraft. Ofte er det slik med menneskene, naar Guds aand kalder gjennem ordet, at de først paagrund av nogen timelig nød, for alvor begynder at søke Gud. Stundom er dette deres barns sykdom eller ulykke som blir forældrenes egen nød. Lad det være, at du først drages til Gud, ved timelig nød, søk ham! Kald paa ham! og snart skal Guds aand vende sit søkelys indad i dit eget hjerte saa du faar se den største av al nød, syndenøden. "Den tro som griper Kristus og hans forløsning kan alene virkes i det hjerte der inderlig føler sin nød og jammer under synden." Sverdrups forkl. Sp. 213.

At det var slik med denne kvinde, viser hele hendes forhold til Jesus og hans ord. Hendes var, det ydmyge sind der var mottagelig for Guds naade. Har du oplevet noget lignende? har du faat en tilstoppet mund? Har du blit den største blandt syndere? Da kan Gud ogsaa gi dig sin overvættes naade.

Og dog midt i sin følelse av uværdighet beholder hun den urokkelige tillid til Jesus, at han kan og vil hjelpe hende. At hun blir lignet med hunde anfekter hende ikke hendes paatrængen og raap blir kun inderligere. Troen skuer gjennem alt og ind i Guds forbarmende hjerte. Slik ogsaa den forlorne søn! "Jeg er ikke værd at kaldes din søn men la mig være en av dine daglønnere." Jesus kan jeg ei undvære. Jeg kommer som jeg er er troens raap.

Har sjælen erfaret Pauli ord "Jeg vet paa hvem jeg tror" blir det at eie Jesus, som sin, livets ene maal. Da vil den ogsaa si med Paulus: "Jeg agter isandhet alt for tap, fordi kundskapen om Kristus Jesus, min herre, er saa meget mere værd, han for hvis skyld jeg har lidt tap paa alt, og jeg agter det for skarn, forat jag kan vinde Kristus." Philp. 3, 8.

Jesus den dypt fornedrede smerternes mand, men dog den evige mægtige Guds Søn er troens indhold.

Denne tro er en kjempende tro. Den døde tro har ingen kamp. De troende, sier apostelen Peter "har sorg en liten stund i allehaande fristelser, forat eders prøvede tro, som er meget kosteligere end det forgjængelige guld, som dog prøves ved ild, maa findes til lov og pris og ære i Jesu Kristi aabenbarelse" 1 Pet. 1, 6-7. Den prøves paa mange maater, men altid med det ene og samme maal, at aapenbare Guds frelse og herlighets makt for sjælen.

Isandhet den Kananæiske kvindes tro gjennemgik denne ildprøve. Først var hun i stor nød paa grund av sit barn's sykdom. Naar barnet lider lider mor. Maatte barn huske det. Dog større var den prøve at Herren tiede til hendes bøn. Ak naar den anfegtede sjæl raaper fra dypet av sit hjerte, men himlen er stengt, Gud tier, trøsten uteblir, hvilken kamp. Dog slik handler Gud ofte med sine kjæreste barn. Hertil kom ogsaa disciplenes kjølige bøn "skil dig av med hende." De bad nok for hende. Men det synes være mere en bøn i egen interesse. De var ilde berørt av hendes raad. Hvor ofte kan ikke troende folk staa som hindring for en søkende og kjæmpende sjæl. Man blir lik Job's venner, daarlige trøstere. Der mangler kjælighet og forstaaelse.

Naar Jesus aapner sin mund synes hans ord haarde. Dog er de sande. Det er sandheten som frigjør. Hør hans ord: "Jeg er ikke utsendt til andre end de fortapte faar av Israels hus." Disse ord var delvis ment som belærelse for disciplene, som hadde den faste mening at frelsen kun var for Israel. Dette svarer ogsaa til den befaling han hadde git disciplene at de skulde ikke gaa til Samaria eller hedningenes land. Til dette program holdt ogsaa Jesus sin egen virksomhet, med faa undtagelser. Men han skulde dog være "et lys til at oplyse hedninger og til frelse for sit folk Israel. "Naar jeg blir ophøiet av Jorden vil jeg drage alle til mig." Men heller ikke nu var han bundet til det midlertidige omfang for sin gjerning, ti ogsaa blandt hedninger var der dem som hørte til det aandelige Israel. Istedenfor som vi kunde ventet at hans ord vilde dæmpe kvindens tro, drev de hende kun ivrigere og inderligere til ham, saa hun ber, "hjælp mig Herre!" Der var noget av Jakobsaanden i hende. Jeg slipper dig ikke før du velsigner mig."

Dog endnu et ord, et knusende ord av Jesus maa hun høre. "Det er ikke ret at ta barnenes brød og kaste det for de smaa hunde." En hund var hun i Jødernes øine. Dette maatte hun taale at høre fra ham som hun ventede hjælp av. Sandheten av hans ord indrømmer hun gjerne. Dog ogsaa i dette ord ser hun haap. Troen skuer dypt og langt. Sandheten, hvor tung den er, kan ikke kue den. "De smaa hunde æde jo av de smuler som falder fra deres Herres bord." Hun vil intet skaar gjøre i Israels forret. Herrens naadebord er rikt. Noget vil der ogsaa være for hedningen. Trods min synd og skam drister jeg paa Guds naade. En smule fra dit naades bord er nok til at mætte min sjæl.

Kvindens tro hadde seiret. "Kvinde! din tro er stor; dig ske som du vil! Og hendes datter blev helbredet fra den samme stund."

Hvor vilde ikke denne kvindes hjerte juble. Sit barn fik hun sund og frisk. Dog saa stort det var, — der var noget større, hun selv var frelst. Den ildprøve hun hadde døiet fyldte hendes sjæl med forunderlig tryghet og glæde. Jakob sier "agt det for bare glæde, mine brødre naar i komme i allehaande fristelser, da i vet at prøvelsen av eders tro virker taalmodighet; men taalmodigheten maa føre til fuldkommen gjerning, forat i kan være fuldkomne og hele og ikke mangle noget." Jak. 1, 2—4.

Maa vi lære at gaa til Jesus med al vor nød ikke mindst vore barn's nød timelig eller aandelig. Bringe dem til ham med advarsel og formaning, nu fremfor alt, bære dem frem paa forbønnens arme. "Tier han saa tal kun du." Amen.

En kort indledning til pastoralbrevene.

Paulus' breve deles i to grupper-Menighetsbreve og breve til enkelte personer. Han har skrevet 9 breve til menigheter og 4 til enkelte personer. Av disse er to Timoteus, et Tittus og et til Filemon. Brevene til Tim. og Tit. er kaldt hyrdebreve-pastoralbrev; -ti de er skreve av den gamle apostel Paulus til yngre mand, som trængte veiledning av deres aandelige far, i det arbeide de var sat til at utføre. Brevet til Filemon er av helt privat art.

Disse 3 pastoralbreve er ganske eiendommelige i to henseende. De gir for det første et klart blik indi den faderlige omsorg den gamle Paulus har likeoverfor sine to trofaste medarbeidere og aandelige sønner, Timoteus og Tittus, paa de vanskelige steder de var satt til at arbeide i Herrens vingaard. For det andet er disse 2 breve den eneste kilde vi har i det Ny Testamente som kaster noget lys over den gamle Paulus's sidste leveaar.

Lukas har i Ap. Gj. git en utførlig histori av Paulus fra hans omvendelse til han kommer som fange til Rom, og slutter med disse ord: "Han blev to fulde aar i sit leiede herberge og tok imot alle som kom til ham, og han forkyndte Guds rike med frimodighetuten hindring." Ap. Gj. 28, 30—31.

Under sit første fangenskap i Rom hadde Paulus en vis frihet; men fange var han, bærende sine lænker. Det ser vi av andre breve han den tid skrev til menigheter. Ef. 6, 20; Filip. 4, 22; Kolos. 4, 18.

Endelig kom hans sak op for keiserens domstol, og han blev frikjendt, og lænkerne han hadde baaret i over fem aar blev tat av, ham. Nu var han atter en fri mand.

Kilder som kaster noget lys over Paulus' virksomhet efter hans løslatelse er baade faa og sprette. Det eneste vi har at holde os til er disse 3 pastoralbreve.

Vi kan tænke os at den gamle Apostel indnu brænder av iver efter at forkynde Kristus. Hvorhen skal han nu gaa? Vi vet av, Rom. 15, 28 at han mange aar siden hadde i tanke at besøke Spanien. Skal han nu, efter han er blit en fri mand, reise vestover til Spanien, eller skal han sætte kuren til østen og besøke sine kjære menigheter, som han ikke har set paa saa mange aar, og som han viste trængte saa saart til hans veiledning; ti andre arbeidere holdt paa at ødelægge paa mange steder hvad Paulus hadde bygget op. Længsler efter at besøke sine gamle menigheter faar overhaand. Han sætter kursen mot øst.

Vi finder Timoteus og Tittus er med ham paa reisen. De tar skibsleilighet og reiser til øen Kreta. Der blir Tittus tilbake forat ta vare paa de kristne som var der. Spiren til de kristne paa Kreta var rimeligvis plantet av Paulus da han paa sin reise til Rom for 2 a 3 aar siden blev liggende veirfast der paa øen "en lang tid" Ap. Gj. 27, 9. Denne tid brukte vel Paulus til at samle Kreterne om Kristi evangelium. Saaledes blev spiren lagt til en kristen menighet der.

Men Kretene hadde ikke godt ord paa sig. Paulus sier om dem: "Kreterne er altid løgnere, onde dyr, late buke." Tit. 1, 12. Tittus fik ingen god plads at arbeide paa.

Derfra seiler da Paulus over til Lille Asien's fastland. Han besøker Efesus og de kristne menigheter i det strøk. I Efesus sætter han ved en høitidelig handling Timoteus til prest og tilsynsmand.

Det var ingen let plads at arbeide paa for den unge mand. Der var nemlig i apostelens lange fravær indsmeget sig farlige vranglærere, som truet med at ødelægge den sande lære.

Paulus sier farvel til Timoteus og reiser til Makedonien, derfra skriver han sit første brev til Tim.

Om Gud vil og jeg faar spalterum, saa skal jeg neste gang skrive lidt mer om Tim. og det andet brev til ham.

—*O. J. M.*

En Hilsen.

Jeg har længe gaat og tænkt paa de ældre kvinder i Kanada, som begyndte med kvindeforeningerne og som har fortsat med K.M.F. arbeide i vor Kirke. Da nesten alt som sies og skrives offentlig, paa møter og i blade, sies og skrives paa engelsk, kan snart følelsen komme over eder, at de er blidt tilbake og ingen tænker paa eder, fordi i ikke kan bevæge eder saa frit i sammenkomsterne paa engelsk som paa norsk. Jeg ønsker herved at la eder vite, at jeg tænker paa eder ofte og som et bevis herfor sende eder denne lille hilsen og om muligt opmundtre eder og minde eder om at vi betrakter eder fremdeles med i laget, og vi stoler ganske meget paa eder med hensyn til vort held og fremgang i vor gjerning.

Jeg kunde nævne mange av eder med navn i gode, gamle, trofaste støtter, men forsøkte jeg, sa vilde jeg ikke faa alle med og listen blev for lang. Jeg vælger derfor denne vei at besøke eder paa og vil gjerne opmundtre eder kjære medarbeidere; gaa ikke træt om arbeidsdagen blir lang og tung; ti Herren skal ikke tøve naar tiden kommer med belønningen og den skal bli stor for eder alle.

Det er nok saa, at det spalterum som K. M. F. i "Hyrden" skal fyldes med stykker skrevet paa engelsk, men vi har jo halve bladet paa norsk, og jeg er sikker paa det at Redaktøren vil mere end gjerne gi plads for en liten artikel nu og da, som for exempel den i fra Mrs. Haave i første November nummeret. Saa mange har udtalt sin glæde over at se en artikkel igjen i fra hende, og jeg føler sikker paa, at det samme vilde bli tilfælde om mange andre fuldte hendes exempel.

Kom kjære søstre med, eders artikkler og meddel hvad der ligger eder paa hjerte; tillikemed nyheter i fra eders arbeidsgjørne. La os faa høre ifra eder: Herren har det behov.

—*Mrs. I. O. Thvedt.*

Medens vi har leilighet.

Gamel og næsten utslit var hans kler medens han levde. Ingen tænkte videre over det da. Men i lik-kisten hadde han pene klær — han var næsten ikke at kjende igjen. "Aa den gamle sorte kjolen min er god nok for mig ogsaa dette aar" sa den selfornegtende mor mens hun endnu var iblandt de levendes tal. Ingen tænkte videre over det. Men i lik-kisten var hun bedre klædt — dog nu kunde ikke de trætte oine se det og nyte godt derav. Nu var det ikke en daarlig seng — men kanske en silkesvevet kiste hun laa i.

Vi kan ikke altid gjøre hvad vi ønsker for vore kjære. Og vi skulde ikke bære paa selv bebreidelse naar vi savner dem og tænker paa det forsømte. Vi har ikke ret til det naar vi har gjort vort bedste.

Tanken i dette lille stykke var paa de mange spilte anledninger at øve kjærlighet — og det paa en maate som ikke koster noget. Hvor ofte rinder ikke taarerne den dagen naar vi skilles for sidste gang — ikke bare over tanken paa savnet — men ogsaa paa de kjærlighets blomster som vi utelot at gi paa livets vei. Kanske der staar nogen ved baaren som stryker mildt over haaret paa den avdøde — men som glemte at gjøre dette medens det kunde varme hjertet. Der ligger kranser paa baaren og det er jo godt og vel. Bare disse kranser ikke er lagt der som et vederlag for spilte anledninger. Men det er vel bare undtagelser naar det gjores paa den maate. Det ligger jo megen egte, varm kjærlighet bakenom en blomsterkrans paa kisten ogsaa.

Vi har jo ret til at lægge vor "nardus selve" mindekrans paa baaren. Men la os ikke glemme at sprede roser paa veien for andre medens vi har leilighet. La os, som skriften sier, bære hverandres byrder, opgløde hverandre til kjærlighet, — da spreder vi kjærlighedes solskin medens det kan styrke og glede.

Men vi maa gjore det medens vi har leilighet. Livet er saa kort. Anledningen flyr saa snart bort. Da er der forsent. Vi trenger til smuler av opmuntring paa veien hjem. Gud vil at vi skal leve slik at det kan hjelpe vore medmennesker paa livets vei. Men det maa gjøres medens vi har leilighet.

Gi mig an blomst mens jeg lever,
Og oiet kan skue derpaa.
Mit oie ei skuer de blomster
Du lægger paa kisten min ned.

Saa stakket er tiden hernede
Aa, hvorfor forstaar vi dog ei
Av sol og av smil til at sprede
Et veld paa hverandres vei.

—*A. M. Vinge.*

Swift Current, Sask.

"Skolesaken vor igjen."

Kjære redaktør.

Knut naboen kom med mailen, tager og river omslaget av Hyrden, og ser et godt indlæg ifra Oscar Berg. Medens vi har en kaffe pause saa kommer samtalen om Outlook skolen og om han kjendte Oscar Berg i Outlook. "Aa nei, e var i Outlook for en tid siden paa et tre-dags møte, men e kan ikke menast e saag Mr. Berg" sa'n. "Er det en stor by?" Nei da! "En liten by." Er det sant at Outlook College ligger langt utpaa Prairien? "Jo, vist er det sant," sa'n. "Minst en halv mill: man maa jo bruke bil ifra skolen og ind til byen."

Det er baade vist og sant i alle maater, det du skriver i Hyrden Nr. 2. Vi vet alle at det er forgalt at en slik god og kostbar skole som Outlook College, maatte lukkest, men slik er det jo i U.S.A. ogsaa, at skoler og andre anstalter læggest ned.

Tag ikke det for tungsamt, Br. Berg. Kanske med tiden, at det vil rette paa sig, haaper det ivertfald. De som er indsat til at ordne med skolen, har vist gjort sit bed-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

"INDREMISSION CONTRA HEDNINGEMISSION" i dette nummer undertegnet "M." indeholder en del misvisende uttalelser. Ifølge hr. "M" saa gives det uttryk av at man nu skal drive mission i Afrika paa bekostning av vort kirkearbeide i Kanada. Hr. J. I. Kaardal i Nr. I av Hyrden sier: "Vi vet nok at andre marker er like trængende og jeg vil ikke fremhæve dette sted til skade for noget andet." Hvad Afrika angaar saa er det ikke spørgsmaal om vi skal **begynde missions virksomhet der nu?** Den var begyndt av vort samfund for mange aar siden. Superintendent Dr. Johs. Astrup rapoterer for 1935: "Døpte medlemmer 11,500." Døpte i aaret: "Voksne 349; børn 359; total 708." Ved siden av det drives religionsskoler m. m. (Se Aarsberetning for 1936 side 63.) Det er vel i kirkens arbeide at huske "det ene maa gjøres og det andet ikke forsømmes." Tilogmed husk at kirkens kald er ikke først og fremst at fremme **norskdom men sand kristendom** efter Guds Ord's anvisning. (Matt. 28, 18—20.)

Angaaende Outlook College saa kan følgende beslutning fattet paa Distrikt Møtet i Saskatoon sidste sommer gi svar: "Be it Further Resolver, that it is the sense of this convention that any seminary established in Canada should provide sufficnetly for instruction in Norwegian, so that the pastors trained there will acquire the necessary proficiency in the use of this language.

Be it Further Resolved, that it is the sense of this convention that the most desirable location for such seminary would be at Saskatoon." Altsaa ikke Outlook som nævnt.

Uanseet, de tilsynelatende forskillige synsmaater, faar man dog det indtryk at vedkommende mænd har kirkens og folkets vel for øie. Og til det trænges alvorlig paamindelse ikke mindst her i Kanada. Mere samvettighetsfuld ansvarsfølelse, som Husholdere for Herren vor Gud maa til, skal sjælevinder arbeidet lykkes. —U.

---

ste i saamaate. Dem var vel tvungen til at slaa dør i laass.

Det har, og er meget smaat med penger i de sidste aarene. Vi kan ikke engang lønne vor egen Prest paa skikkelig viss, og ikke at tale om de andre grener av vort kirkearbeide, som høist nødvendigt skulde ha sit ialfald ifra et slikt Land som Canada.

Kunde vi holde en skole gaaende paa skikkelig viss i disse to Prairieprovincer, saa vilde det ikke være saa galt alikevel.

At ungkommen vor trænger at bli lært og undervist i Guds ord er ikke delte meninger om det. At du Berg føler lit nedstemt likeoverfor ungdommen's religionskole og sjæls fornødne midler, undres ikke en eneste grand om, det er saa rart med de ting som en har ruslet med en tid.

Hvem er skylden i at Outlook College gikk i laass?

Du mener vel ikke at lægge skylden til skolekomiteen, gjør du!

Hvorledes gik det med staden Ninivi, Sodoma og Guds stad Jerusalem.

Hvem er skylden i at Saskatchewan Prairie tørker op? Er det vor ungdom eller er det de ældre?

Det er min og din skyld alt sammen, Mr. Oscar Berg. Det er mit og dit bønneliv som er feilagtigt for Gud. At Vestens store vidder er isammenkrumpet av tørke er bare en Guds straffedom over mig og dig. Vi ældre vil svert gjerne lægge de yngre til fjas. Vi burde lægge haanden i vor egen barm, først. Hvor mange familier i denne province, som er paa knæ i bøn til Gud hver kveld. Veit du det! O. B. Jeg tror det er de faaeste, om ivertfald det er nogen. Husandakten er total forsvunden ifra de ældres side, fortænk ikke de yngre. Folket har mistet troen paa alt, og mistet troen paa Gud. Sørgeligt men dog sandt. Tiden er knap vist det skal handlest saa maa det skje snart Broder. Venligst —G.

Indremisjon contra hedningemisjon.

I den norske avdeling av "Hyrdens" No. 1 for d. aar er et indleg hvis hovedhensikt synes at være at faa samlet penge til religiøs virksomhed i Kamerum i Afrika hvor han mener der er 20,000 mennesker som vil bli paavirket av Muhamedanere og Katolikker hvis intet blir gjordt. Ja det er galt nok: men i de nærmeste aar før 1930 kom det nok mer end 20,000 norske folk til Canada som nu for det meste er spredt i yderliggende distrikter. I skogland hvor opdyrkningen tager mange aar og hvor indtækterne er saa smaa at det tager lang tid før det blir saapas penge, utenom det strengt nødvendlige, at det blir mulig at anvende nogen til religiøst bruk. Der maa nemlig penge til hvis de som skal arbeide med dette selv skal kunne klare for sig.

Al virksomhed maa for mange aar nødvendigvis komme utenfra. Disse folk har ikke havt nogen av de florisante aar indsenderen har nævnt. De kom her paa grund av utsent literatur om Canada. Ifølge denne literatur som efter paatryk fra Federal og provincielt hold blev omsent i Norge, skulde man tro at i religiøs henseende var det omtr. som i Norge. Uten at gaa i enkeltheder skal kun nævnes at Canada her var opført som en kreds av den store "Norsk Lutherske Kirke i Amerika" og denne hadde over 2000 norske menigheter med et stort antal læreanstalter, en hel del barmhjertighedsanstalter av nærsagt alle slags, hedningemisjon paa mange steder i verden. Indianermisjan M.m.m. I det store og hele maatte man faa det sikre indtryk at hvad det religiøse angik skulde ikke dette vække nogen betænkeligheter for utvandring. Det blev ogsaa fremholdt at det var en let sak at danne nye menigheder i nye distrikter hvor indvandreren fortrinsvis maatte søke hen til for at faa frit land.

Jeg vet nu av egen erfaring at kirken var meget intereseret i at faa nye folk hertil; men jeg vet ogsaa nu at det er meget vanskelig at danne nye menigheder i yderliggende distrikter. Det kunde paa en maate være sandt saa længe det var frit prairieland; men aldeles vildledende naar det gjaldt nye distrikter av skogland.

Det var heller intet som tydet paa at det var andet en norsk sprog som blev benyttet her i landet under kirkens arbeide. Alt var godt og vel saalænge man var paa reisen baade paa Dampskib og Jernbane Man blev endog mødt av en norsk prest i Winnipeg som bedst mulig veiledet paa mange maater. At man fik finde sig i lidt av hvert naar man kom frem var noget enhver var klar over; men en skuffelse som kom aldeles uforudset og aldeles overraskende var at naar man kom til en norsk kirke var det engelske sprog dominerende, ja saa meget at det nærmest var et slumpetref om man fik høre en norsk præken.

Her vil kanske indvendes at det var mange som ikke satte saa meget i det religiøse; men det tror jeg er et faktum som ikke kan bortforklares, som enhver vet som selv har prøvet det og har truffet og ferdes blandt indvandrere, at er det et sted hvor der sættes pris paa religion og præken paa morsmaalet er det i et fremmed land. Her har man følelse av at være paa hjemlig grund.

Trods insenderen synes at vere godt kjendt her i landet, synes han at mene at det nu er det rette øieblik til at starte misjon i Afrika. Montro det ikke skulde være likesaa heldig og nødvendig og øieblikket til at gjøre noget for avsidesliggende distrikter i Canada. Hvis her ikke blir taget fat for alvor og det snart vil her bli- og allerede er- en hel del civiliserede hedninger, eller det hele blir slukt av sektvæsen, som arbeider iherdig i fravær av den norske kirke.

Men kanske det er sandt som det ofte sies at det er mere romantisk og rørende at vite at der gjøres noget for de sorte, glinsende og halvnakne hedninger; mere upersonligt end naar man skal forsøke at indvirke paa nabolaget. Det blir saa trivielt. For mig hadde det staaet som mer naturlig at tilraade at alle anstrengelser i religiøs retning saavel med penge som ellers skulde vies dette lands folk i første række. Jeg tænker selvfølgelig her paa den norske befolkning.

Jeg vil i denne forbindelse henvise til Biskop Laviks udtalelser i anledning en presteskole i Outlook, hvori han hævder at det engelske sprog blir brukt i utrengsmaal i kirkens arbeide i Canada. Om en presteskole skulde komme istand i Outlook bør den vere maktpaaliggende at der til lærere blir tat personer som vitterlig er intereseret i det norske sprog og at statuterne for skolen blir opsat slik at norsk faar den brede plads og ikke kan forandres let om der skulde forsøkes et stormangrep paa samme Naar de vordende prester faar sin utdannelse i norsk maalføre vil det falde let og naturlig at bruke dette. Det kan ikke ventes at de yngre prester vi nu faar fra Staterne har nogen intresse eller lyst til at bruke norsk sprog. De har ikke lært det og kan det ikke. De er ferdige med sin skole og det er vistnok et faatal som vil ha det besvær at sætte sig saa meget ind i norsk at dette falder likesaa let som det engelske. I denne retning er de meget at undskylde.

Men de som reiser ut i hedningeland faar nok prøve dette med sproget og jeg vil i denne forbindelse ikke undlate en opfordring til dem som har i tanker at bli misjonerer at tage under alvorlig overveielse om de ikke gjorde like meget for Guds rike og hans sak ved at vie tid og krefter for bevarelsen av den religion som individuelt exsisterer i yderliggende distrikter. Efter hvad jeg har hørt er det ikke bare nogen enkelte steder stillingen er som nævnt. Jeg har grund til at tro at de samme forhold raader overalt. Det skulde saaledes ikke mangle paa arbeidsfelt. —M.

Da vækkelsen kom til Melø i Helgeland.

(Fortsat)

Da kaptein Blaauw reiste kom der en bibelkvinde, Marta Vardeberg, og holdt møter. Hun havde en særegen evne til at tale Guds ord saa det grep hjerterne. Jeg husker især et møte hun holdt, hvor der var mange folk samlet. Hun tok til tekst disse ord: "Og han sov paa hendes knæ." (Dommernes bok 16, 19.) Saa bad hun en inderlig bøn om Guds velsignelse over denne lille tekst og over forsamlingen av yngre og ældre. Hun begyndte at tale om Samson, som sov paa Dalilas knæ, og hvorledes hun fik ham til at fortælle hvori hans styrke laa. Og saa kom hans fiender filisterne og stak hans øine ut og satte ham til at male korn. Taleren fortsatte med at tale om hvor farligt det var for os unge mænd at bli i selskap med daarlige kvinder, der kunde forføre os til at komme bort i synd og elendighet baade for tid og evighet. Hun talte saa alvorlig og gripende at det var neppe et tørt øie i hele forsamlingen.

Da hun reiste kom der en mand som skulde være forstander for frikirkemenigheten. Han var fra Søndmør og hans navn var Lars Dyb. Det blev møte en kveld paa gaarden Neseenga og Dyb talte meget godt. Da møtet skulde avsluttes stod der op en mand i forsamlingen, Martinus Pedersen, og begyndte at rive ned paa vækkelsen og sværmeriet, som han kaldte det, og især paa denne bibelkvinden, som havde holdt møter her. Han stemplet som ubibelsk at en kvinde skulde tale i en forsamling og anførts Pauli ord til støtte for sin paastand, nemlig naar han sier, at en kvinde skulde tie i en forsamling og lære av sin mand. Vi unge nyvakte, som havde hørt saa begeistret paa den første taler, vi syntes dette kom som bombe eller ond aand over forsamlingen og det blev aldeles stille i huset. Vi sat og ventet paa at Dyb skulde staat op og forklaret sig eller motbevist den siste taler i hans anskuelse om kvindens talefrihet, men det gjorde han ikke. Hans hustru som var med ham tok sin guitar og begyndte at spille og med sin klare og gode stemme sang hun: "Har du tænkt dig til himlen, men ven? Intet ondt eller slemt skal der komme ind." Det blev saa stille mens hun sang, og den Martinus Pedersen forlot møtet med skam. Vi nyfrelste fik et herligt eftermøte.

Vækkelsen spredte sig utover til Glomfjorden og Neverdal, hvor der nu ogsaa er opsat et bedehus, samt til flere andre steder i omegnen. Og jeg tror neppe det var nogen av de unge især som ikke var mer eller mindre berørt av denne vækkelsestid og har udslettelige minder derfra. Saa blev det paa tale, at vi som drev med vinterfiske ved fiskeværet Valvær ønsket at faa et lokale derute for at samles i om vinteren, da det var en stor del av folket som ikke reiste til Lofoten paa fiske. Et bedehus blev opført ogsaa paa Valvær og det blev godt besøkt og møtene hver søndag og naar det var landligge paa grund av storm. Valvær ligger omtrent 3 norske mil sydvest fra Rødø.

Det var for det meste Ole Johan Osa som talte der paa opbyggelsene. Det var opfordring til at flere skulde avlægge vidnesbyrd, men naar det hændte at ingen stod op saa stemte gjerne Ole med sin basstemme denne sangen: Du taler om veir og du taler om vind, du taler om rosen paa ungdommens kind, hvi taler du ikke om Jesus? Du taler om solskin, du taler om regn, du taler om staen, dens love og hegn, hvi taler du ikke om Jesus?

Ja, hvor ofte jeg har maattet tænke paa den sangen, naar jeg har vært paa møter, hvor faa det er som har noget at si om Jesus. Man har let for at tale om politik og, statsstyre og om hvad regjeringen burde gjøre og ikke gjøre, men med at tale om Jesus og hvad han har gjort for at frelse fortapte syndere gaar det helst saa trist og tungt. Det blir ofte talt om det som staar i et andet vers av sammesang: Du taler, kanhænde, om kristendom og, men livet i Gud, maaske fattes det dog! Hvi taler du ikke om Jesus?

Vi hører ofte tale om ren lære og kristendom saa i det ydre, men naar det blir tale om personligt kristenliv og om frelsen i Jesus, da blir de fleste stumme og har intet at si. Men blir det vækkelse i et bygd eller settlement og Guds ord og aand faar komme ind i hjertet, saa vil man gjerne fortælle om hvad Jesus har gjort for dem. Og da blir det slik som det staar i en anden sang: "Har du faat naade saa sig det til andre, fortæl dem hvad Jesus han gjorde for dig."

I nordlændingenes blad, "Nord-Norge," var det i julenumret et billede av Føre kirke, indsendt av en av mine slægtninge, som skriver at denne kirke har været tilbygt to gange siden den var først bygt. Det maa være et godt bevis paa at det er trang hos folk at høre Guds ord, og dette er vel en frugt av den store vækkelse for 50 aar siden, som ingen der var med glemmer saa let. Mange er vel gaat over grændsen og andre har vel med Demas faat lyst til den nærværende verden, men dog haaper jeg og tror at det er ikke saa faa av os ungdommer fra den tid som har ved Guds naade staat fast og faar tro os frelst paa blodets regning. Mit ønske og min bøn er at en vækkelsens tid maa komme til vore lutherske menigheter i dette store land. Det trænges visselig iblandt os.

(Slutning.)

Et lyst sind forgylder kanten paa livets mørkeste skyer.

Forlat aldrig en sjæl, som revser dig til dit gavn. Prøv hellere dem som roser dig.

Der er forskjel mellem svakhet og lathet i Herrens vingaard. Gud vil styrke den første, men revse den sidste.

Den som kan be i fuld tillid har vundet. Han blir tryg.

Nyheter.

Past. P. C. Haaland blev indsat i sit nye kald ved Crooked River, Sask., Søndag den 6ten mars av Vice-formanden for Canada Distrikt, past. K. O. Kandal.

Past. S. O. Hilde, New Norway, Alta., har antat kald til Valhalla, N. Dak.

Dr. J. A. Aasgaard, Minneapolis, Minn., var tilstede ved Prince Albert Kreds "prestekonference" i Prince Albert, Sask., den 18de jan., og talte et par gange.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in March 1938

Our Father, Who art in heaven, Hallowed be Thy Name.

There is a close connection between this petition and the second commandment. In this petition we pray that the second commandment may be kept by us.

"How is this effected?" We read in our catechism. The answer is good and to the point. When the Word of God is taught in its truth and purity, and we, as the children of God, lead holy lives in accordance with it. In other words, when we teach and live in accordance with the Word of God.

Upon first thought we may wonder how the name of God is hallowed simply by having His word taught in its truth and purity. However, upon further thought it becomes quite evident. In the Word, God has revealed Himself as He is and, when He is seen in all His glory, power, righteousness, love, mercy, and grace, sinful man can do but one thing and that is give honor and glory to His holy name.

In the Word, His thoughts and desires as well as words and deeds are also revealed and they all are of such a nature that they bring honor and glory to His name. God has never thought, said, or done anything of which He need be ashamed. Nor will He do anything in the future which will bring shame and dishonor to His name. It is well to keep this in mind in our day when there are so many who dare not present God as portrayed in the Word for fear that His holy name will be dishonored. Some seem to believe that He has overestimated His power and might so that He is unable to do what He claims to have done as well as what He claims that He will do in the future. As a result their conception of God is moulded and limited to conform to the limitation of man's mind. Others feel that the name of the "God of Love" would be dishonored if they should present Him as a holy God in His righteous judgment over sin and, hence, this must be left out. Oh, the folly of mere man trying to improve upon Him of whom Jesus testified that He was perfect. Matt. 5: 48.

No, we need not add anything to what has been revealed to us, nor need we hide anything. Just present Him as revealed in His boundless love and mercy towards sinners as well as in His righteous judgment over sin and His name will be glorified. When it comes to sinful man it may be necessary to enlarge upon the good he has done and withhold some of the evil done if His name shall be honored, but not so with God. A truly upright man who really has done deeds worthy of praise and honor needs only that these deeds be known to bring honor upon his name. Surely a holy God needs nothing more.

God is revealed in His word, but He should also be revealed in the life of a Christian. His glory, power, and grace should be manifested in every true believer's life. That is why Jesus said: Let your lights so shine before men, that they may see your good works, and GLORIFY your Father which is in heaven. That is why we teach "we as the children of God, lead holy lives in accordance with the word of God."

As children of God we are known by His name. As good and obedient children bring honor upon their earthly father, so also good and obedient children of God bring honor upon the name of their Heavenly Father. The world judges God by His children. Israel was known as the people of God and one of the gravest indictments against them is found in Rom. 2: 24 where we read: For the name of God is blasphemed among the Gentiles because of you. How sad when the children of God bring reproach instead of honor upon the name of their Heavenly Father. May we earnestly pray that the name of God may be hallowed by us and through us. —*C. A. B.*

Boldness.

The above word is interesting and especially so when we discover that it was used to characterize the early Christians. It took just that on the part of the early Christian church to "turn the world upside down" as it did.

There is a saying, "faint hand never won fair lady." With the spirit of defeat in our bosom, how can we hope to conquer?

The disciples were not always thus. The outpouring of the Holy Spirit on Pentecost did wonders for them. They fearlessly declared their faith in Jesus Christ as the only name under heaven whereby we must be saved.

We might conclude that prayer now for them would not be so necessary for they had been baptized by the Holy Spirit. We note with interest, however, that not long after their Pentecost experience they were gathered in prayer. And what were they praying for? For *boldness*. In Hebrews 4: 16 we are encouraged to draw near with boldness unto the throne of grace that we may obtain mercy and find grace to help in time of need. Baldness is needed first of all in prayer. Does the hand and heart grow faint there? What then can we expect of our testimony? Will it be a vital testimony?

They prayed "Now, Lord, look upon their threatnings: and grant unto thy servants to speak thy word with all boldness". Acts 4: 29. If they so soon after Pentecost felt the need of praying thus, may it not be that we too are even more in need? If its answer brought such spiritual health to the early church, would not a similar answer from God be a great stimulus to our church life today? Coming fresh from the scene of the Cross, the Resurrection, the ascencion, Pentecost, and again the upper room, the place of prayer, they appeared on the scene with a clearcut ringing challenge that included in its scope no less than all the world.

May it also be said of us, "They spake the word of God with boldness."

—*S. O. H.*

Centennial Appeal

A. J. BERGSAKER, Director
408 Fifth Ave. So., Minneapolis, Minn.

Our Church has decided unanimously—both in General Convention Assembled in 1936 and at the District meetings in 1937—to celebrate the One Hundredth Anniversary of its founding in America.

This is an important decision. We all realize it will be an exceptional occasion and that it should be made the outstanding event in the history of our Church these One Hundred Years.

As an expression of gratitude to God, our Church has also decided to bring a Thank-Offering—an offering worthy of our precious heritage and the many blessings received. The purpose of this offering is to liquidate the indebtedness of our Church, to build a library building at Luther Theological Seminary, and to increase the Pension Fund.

The following decisions were made by the Church at its 1936 General Convention:

Whereas, the Church in its 1934 Convention adopted a resolution authorizing the president to appoint a commission to present plans for the commemoration of the Centennial anniversary of the founding of the Norwegian Lutheran Church in America in 1843, and to plan an ingathering for the liquidation of the indebtedness of the Church:

Now, Therefore, Be it resolved: That the Centennial Commission be authorized and empowered to determine the time for the Centennial ingathering in commemoration of the One Hundredth Anniversary of the Church and take such steps as are necessary for the effective consummation of such an ingathering.

Be it further resolved: That the following shall be considered the objectives:

1. To liquidate the total direct indebtedness of the Church.

2. To pay to the Pension Fund, after the debt of the Church has been taken care of, such a sum as the Church at a future Convention, on the recommendation of the Board of Trustees and the Board of Pensions may determine, in order that there may be a reasonable and fair increase in the annuity payments now paid to the members of the fund.

3. Twelve and one-half per cent of the total amount paid in, not to exceed $200,000.00, shall be set aside for the construction and equipment of a new library building at Luther Theological Seminary, St. Paul, Minn.

Be it further resolved: That in case of a surplus after these three objectives have been paid for in full, the Commission shall bring in a recommendation to the General Convention as to the use of such surplus.

(1936 Annual Report, page 340.)

When is this Centennial Appeal to take place?

The Church at its 1936 convention authorized and empowered the Centennial Commission to determine the time for a Centennial ingathering. The Centennial Commission has decided that this ingathering be made the first half of 1938 to be completed by June 4th this year.

Preparations have already started for the Centennial Appeal and for the Ingathering of this Thank-Offering. The Centennial Commission, whose membership is made up of the Members of the Board of Trustees of the N.L.C.A., Dr. J. A. Aasgaard, Dr. A. J. Bergsaker, and Dr. H. O. Shurson, appointed the following as members of the Centennial Committee: Dr. S. C. Eastvold, President I. T. Aastad, Dr. J. R. Lavik, Rev. E. C. Haavik, Dr. P. O. Holland, Mr. Jos. G. Norby, Mr. H. W. Burtness, Rev. T. H. Rossing, Rev. F. I. Schmidt, Rev. P. S. Dybvig, Mr. M. O. Grangaard. The Centennial Commission appointed Dr. A. J. Bergsaker as Director of this Centennial Appeal.

This is a tremendous task and will require every ounce of energy and much hard work. It is, however, a task worthy of our best efforts, our most sincere and earnest prayers, our time and talent. We will all have to be prepared for hard and strenuous work.

We all agree that the indebtedness of our Church should be paid. The annual interest bill amounts to $40,000—$50,000. How long shall we continue to pay out all these thousands in interest? It is of vital importance that our indebtedness be wiped out. Now is the time to do it.

Our Pension Fund is entirely inadequate. A large number of pastors and pastors' widows who have worked hard and served faithfully in the Church, until they are unable to continue any longer, have no other source of livelihood than the Pension Fund. Do we want these men and women to continue to suffer want in their old age? No, it is not necessary. This will be a very fitting time to increase the Pension Fund substantially and improve this condition.

The Seminary with its program for the training of men for the ministry in the years to come, for the safeguarding of the books and manuscripts, is a modest and necessary project which the Church has recommended at several conventions.

In order to carry out the mandate of our Church and in order that the undertaking may be successful we must constantly bear in mind the following facts:

1. It will be of vital importance to enlist the good will, interest, help and whole hearted cooperation of every pastor, every congregation, every teacher, every missionary and worker in our Church, every institution, every organization, every individual. We all need to be gripped by the importance, the greatness and the glory of the cause.

2. Our success will depend largely upon what kind of approach is made to our membership. Every member is to be approached personally in a kind, convincing, insistent, aggressive and consecrated manner.

3. The purpose of this Centennial Appeal is not only to limit it to the channels of finances, but also and more so to avail ourselves of the opportunity to press upon the Church the need of a real spiritual awakening to meet tomorrow's challenge.

It is to be a campaign just as much for spiritual values.

Two principles must be uppermost in our minds in carrying out the mandate of the Church.

1. The appeal must be something of lasting value to the Church, its strengthening through greater consecration to the Lord.

2. The appeal must be an appeal for the urgent needs of the Church that we may prove worthy of the cause of our Lord Jesus Christ in these times.

Therefore these three objectives: 1. That our Church gather its forces for aggressive action; (a) to fortify, establish and stimulate the work of our schools in training our children and young people for their life work in state and in church.

(b) To win those who are unwon in the city, in the country and the far flung frontiers. (These number millions.)

(c) To return as many as possible of those who were reared in our Church, but who have drifted away.

(d) To inspire to more aggressive action in the foreign field to hasten the day when the nine million heathen entrusted to us may be brought into the kingdom.

(e) To help our membership become more Christ-minded in carrying out the works of mercy.

2. To strengthen our Church in its inner loyalties, and create a deeper sense of responsibility to face the problems of our age.

3. To make it possible to liquidate the total direct indebtedness of the Church, to build a library building at Luther Theological Seminary, and to increase our Pension Fund.

This is a big task, but under God it is possible to perform it. We are weak, but He is strong. Sincere prayers and wholehearted cooperation and good will are needed as never before from every member and friend of our Church. We bow in penitence and humility before the Almighty God and before our Redeemer and ask for His help and His blessings in this Centennial Appeal.

"To obey is better than Sacrifice."

In 1st Samuel 15: 22 we read: "To obey is better than sacrifice." Are you glad that is true? We who are God's children are of course glad because our greatest desire is to obey.

Heeding the commands of a master we love involves no real sacrifice. But you who are not a child of God and yet are seeking peace in heart and conscience through ardent work in church and community — you should be doubly glad because it shows you the way out of your bondage. The time and effort you spend in seeking peace are truly sacrifices on your part, but the word of God says to obey is better.

In a time like this when we hear and read more about hard times then any other one subject, these words of Samuels should be an oasis in the dessert. When there is positively no income there can be no portion of it to give to God's work either, and should we give of the little we receive through charity, relief etc. it would indeed be a sacrifice.

But God says obedience is better. Now, what does He ask us to do that requires neither money nor goods? Pray. That's what we are asked to do, and how necessary that is. Maybe that is why God has sent the drought to some of you members of our W.M.F. so that you would be forced to give time spent in prayer, rather then goods to His work. Remember how Moses' hands were held up so the battle could be won. We have many hands that need support, both here and abroad. Money and goods are needed, but much more do they need our prayers.

Sincere prayer has the surprising power of opening purse strings too. I sincerely believe that if we members of the W.M.F. could be lead by God to devoted prayer for the future of our church, we would be able to pay our budget and whatever other obligation we have without apron sales and teas and chicken dinners. We would, I believe grow to love our Lord and His work so much that we would gladly lay our gifts on the Altar without any of these inducements and how much happiness we ourselves would derive from life if we could learn to obey.

Our W.M.F. although advancing, could make much more rapid strides if we, its members, could get a deeper love for Christ and fall in line with His plan of promotion.

We are not a large organization but a membership drive is not the essential thing. No, what we need is "More love to Thee oh God."

I wish at this time to send a greeting from the W.M.F. of the Camrose circuit to all you other circuits in our district. May the work we are carrying on together not loose its appeal. May we join hands, and with our hearts and souls in the work, and God as our strength, carry on, each in our place realizing that the time is growing shorter and that there still are many souls in darkness. Victory comes through obedience. —*Annie Bergum.*

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

"Shepherd".

Shepherd is the name of our Church-paper in Canada. A better name could hardly be found. A Shepherd has something to care, to protect, to be responsible for, and tend. He is intrusted with the flock, morning, noon and night, that it may have food and water, sufficient unto the day, to live a rich and blessed life.

When we called our Church-paper "Shepherd", it was not merely to give it a name, but to express the all important position it holds among us—the largest parish in our Church—the Bishopric of Canada.

"I am the good Shepherd", John 10: 11. I read underneath the heading. This is what Jesus says about Himself, and that is what this little paper wants to say about itself. Like Jesus went about doing good, this paper wants to go about, in Jesus name, doing good. Take him in. Give him a stopping place, at your home.

Places where he stopes: B. C. 16, Alta. 220, Man. 29, Sask. 580, U. S. 28, Norway 3 and China 1. This convinces me, that the Shepherd is going, but has just begun to go; only found a few places to stop at. There must be many more places where he could stop, yes, thousands of them. — Here in Canada.

The Secretary's Report to our District Convention, reports 11.337 baptized members. So you see there are many more places for him to visit. Is the "Shepherd" known to them? Yes, and No, that is, most all of them have heard about him, but few have met him. Take him along and introduce him, and they will like his coming.

The same Report says: "Fifty pastors." Fifty pastors in our Church in Canada, who contact at least 500 souls each, making a grand total of 25,000 souls. Supporsing every 5th representing a family, the "Shepherd" should come out in 5000 copies instead of, as now, 950.

Only 28 copies to U. S. and thousands of families came from the States. Would'nt they like to see your Church-paper? Why not let them. I know of a family who sends 10 of the 28 copies to U. S. You too, send even if it is not more then one copy. Norway should have more then three, and there is room for more then one in China. Be a chauffeur for the "Shepherd", and send him around. —T.

Christ and the Impossible.

"If the world could have looked upon the farewell scene between our Lord and the disciples, it would have sneered as it heard Christ say, "Go ye... teach all nations." What a command! "All nations". And they had never been a hundred miles from home in their lives. Go make disciples? How could they convince the world that this rejected Person who lived and died in an isolated corner of the world was the world's Saviour?

Christ always requires the impossible, but He places His resources at the disposal of those who will attempt it. He gave the command, "Go," but He also gave a promise, "Lo, I am with you."

Matthew records for us how when the disciples called Jesus' attention to the hunger of the multitude, He said, "Give ye them to eat." What a strange command! He knew they did not have the necessary food for five thousand. When the disciple responded, "We have here but five loaves, and to fishes." He replied, "Bring them hither to me." Then followed the miracle of supply — such abundant supply that they gathered up more fragments than the original food would have made if none of it had been eaten.

If Christ command you can safely obey. He will see you through even if it takes a miracle to do it. The more impossible it seems, the greater the opportunity of proving His grace and knowing His power. His command is in the "Go", but His resources are in the "Lo."

The Woman of the Bible.
The Ideal Woman.

The Proverbs speak of the ideal woman, whose "price is far above rubies." "Strength and dignity are her clothing... She openeth her mouth with wisdom, and the law of kindness is on her tongue; She looketh well to the ways of her household, And eateth not the bread of idleness. Her children rise up, and call her blessed... A woman that feareth Jehovah she shall be praised.". This description, though given by the mother of the ancient King Lemuel, may be held as an ideal in this twentieth century. Although the commandments of God in general apply to both sexes alike, we do find numerous instances where the virtues of an exemplary woman are extolled as well as pecial admonitions given to her. Even though this and other splendid word pictures of perfect womanhood are painted in the Old Testament period.

Only after we stop to consider the discriminations against woman, in that they are not allowed with the men, can we begin to realize what an advance in thought it was for Jesus to indicate that both sexes should be considered equal in all relationship of life and equally capable of spiritual development. We need not read far in the life of Jesus before we discover that He nowhere discriminates against anyone. Even though His desciples were amazed that "he talked with the woman", since it was the rule that a Jew might not greet even his own wife on the street, we read often "he said unto her." In the words of E. V. Morton, "To a Samaritan woman Jesus spoke of His mission, to Martha He confessed His Divinity, and to Mary Magdalene He confided His victory." Even today, the orthodox Jews will not suffer the women with the men in the main body of the synagogue. The Moslem women are not permitted to partake in the social life of men, or to appear in public unwailed. And the Lutheran men and women still separates as soon as they enter the Church.

Though there are comparatively few women mentioned in the New Testament, they have there a very important place. They stand in the foremost ranks of those who accepted Christ, who served Him, who spread the Gospel, and who ministered to the church.

So, too, we of this day in appreciation of the emancipation Christ has brought us and more especially because of His Gospel which brings salvation to all mankind, irrespective of sex, race, or color, search earnestly and diligently in the Holy Book for guidance on life's pathway, and do all in our power to spread the Glad Tidings.

It might be fitting for us to set as our ideal the "elect lady" to whom John writes in his Second Epistle and whom he commends for her children "walking in truth." To her — and to us — he writes: "Whosoever goeth forward and abideth not in the teachings of Christ hath not God; he that abideth in the teachings, the same hath both the Father and the Son."

"Who can find a virtuous woman?
For her price is far above rubies.
Strength and dignity are her clothing;
She openeth her mouth with wisdom,
And the law of kindness is on her tongue;
She looketh well to the ways of her household,
And eateth not the bread of idleness.
Her children rise up, and call her blessed.
A woman that feareth Jehovah she shall be praised."

Proverbs 31.

Something of Great Value.

Rejoice with me, for I have found my sheep which was lost. (Luke 15, 6.)

Many now days complain about depreciation. Land, and other property, worth lots of money, sometime ago, is not worth much today.

But the salvation of a soul is of the greatest value to God, — just as much today as before. No depreciation there. And it is of infinite value to Jesus, because He forsook His glory and like the good shepherd in the wilderness He went to seek souls. And He is doing so today. (And the salvation of a soul tought to be of great value to you too.)

From God's viewpoint a soul is of greater value than the whole world. Remember this, then, He is very much concerned about you. Yes, each one of you, whoever you are.

How about it my friend, have you given your heart to God? Or, according to our Christmas gospel, have you permitted or granted Jesus room in your heart, in your life? Or did you enter into 1938 without Jesus?

If so, you are a lost sheep, a lost soul. How sad. Living in one way, yes, but yet dead in trespasses and sin. Without God and without hope. A dark future indeed.

But this I know, if you are in such a position, you are not happy, nor satisfied. After all there is a longing desire for something higher, truer, purer, in a word, for *God*, for *Jesus*.

There is yet hope for a longing soul. Even today, our blessed Lord stands there inviting: son, daughter, give me your heart. He, the living God, desires a place, room in your heart. Again, if you have not already permitted Him to enter in, will you do so now? Right where you are.

Let every heart prepare him room
And heaven and nature sing —

Yes, then there will be great rejoicing in heaven and on earth. A soul of infinite value saved.

Then and first then, we too, will be concerned about others, that are unsaved.

There is no doubt about the fact, that we "saved to serve". Jesus himself said this concerning his mission: "The Son of man came not to be ministered unto, but to minister, and to give his life a ransom for many." Now, if we are true followers of His, we *must* find our place in His service.

As sinners saved by grace we are debtors to all souls yet unsaved. We are under obligation to bring to them the good message of the Saviours grace.

My friend, would you gladden the heart of Jesus by bringing a soul from the paths of death?

There is so much to be done. Thousands are dying. Death is in a hurry, and the day of the Lord is drawing near.

More than nineteen hundred years have gone since our Lord ascended and gave the great commission, and yet only about a third of the world knows Him as Saviour. Does'nt this fact alone stir you to high ideals of service? —

And now a question again, my friend: Are you willing to do what He wants you to do, whatever that may be? Jesus said: "As the Father has sent me, so I send you. Go forth."

If you hold yourself back your life will be poor; but if you go forward you will discover that the promise of God and the power of God are on your side. Then you too, will find true happiness, as a servant of the Lord.

"Here am I, send me, Lord."
Go, labor on, while it is day,
The world's dark night is hastening an:
Speed, speed thy work. Cast sloth away,
It is not thus that souls are won.

—K. O. Kandal.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"But we preach Christ crucified, unto the Jews a stumblingblock, and unto the Greeks foolishness." I. Cor. 1: 23.

Powerful words are these. And strange words. Strange because they are written by the one who at one time persecuted the church of God. The Apostle Paul, the educated, cultural man, could see nothing in "The Way" for a time. He used all his brilliance and all his great energy in doing violence to those who believed in the Christ. He was a fiery persecutor.

But he had an experience. Right in the midst of his hatred and his hardness of heart he had the experience. He met the Christ. The Damascus road experience changed him. He made an "about face." He found the truth in this seeming paradox: "Make me a captive, Lord and I shall be free." Perhaps his feeling was expressed in this verse:

"I met Him, and knew Him, and blushed to see
That His eyes full of sorrow were fixed on me,
And I faltered and fell at His feet that day
While my castles melted and vanished away,
Melted and vanised and in their place,
I saw nought else but my Master's face,
— I cried aloud, O make me meet,
To follow the prints of Thy wounded feet."

He knew as a Jew that the Jews did not want the Christ. He knew that they had been brought up that way. Being a "Pharisee of the Pharisees" he knew of the inner stubborn resistance that was trained into the very fibre of his brethren according to the flesh. He knew that to the Jews Christ was a stumbling-block.

Since he had lived in Tarsus, in that Cosmopolitan city where the streams of culture met, he also knew that these worldly wise Greeks looked upon the preaching of the cross as foolishness. It was in this atmosphere and with this knowledge the Apostle Paul worked.

Yet when God had changed him he became an obedient servant. Guided by the spirit he wrote these thrilling words of our text: "But we preach Christ crucified." Against the walls of opposition he hurled these words, and much of the opposition was broken. With the same abandon with which he had before persecuted the Church —with that same fire and energy he preached Christ crucified.

Luther Leaguers: Christ is the only way. Without Him your life is empty and void. Without Him you go lost. Without Him the end is hell. Seek Him before it is too late. Never be satisfied until you have the "blessed assurance." Then you too will want to glorify Christ crucified, risen, and coming again. Only then will you be happy, and only then will your life begin to count for Him.

"At the cross, at the cross
Where I first saw the light,
And the burden of my heart rolled away
It was there by faith I received my sight,
And now I am happy all the day."

—V.

The Improved Better Leagues will be an even greater help to the local leagues. We are glad to know that more leagues are beginning to see the value of using it in league work. It has been one of the finest magazine on league work in the past. Now it is going to be improved. Several new features will appear in the next issue. May we urge the leagues to be certain of getting the copies. This can be done by promptly reporting the elction of officers. Do not fail to do this.

The International Office reports that there is a deficit this year. After the working budget has come in it is the purpose that Home Missions and Foreign Missions each receive a thousand dollars. Falling short causes this part of the project to suffer. May we urge that your gift to the project be sent in early this year. And may we also urge that if it is in any way possible, kindly add a little to your donation this coming year.

We have such a wonderful project. The whole program is really a missionary enterprise. Let us do what we can in Canada. The minimum budget for our Canada District in 1938 is $300.00. Let us begin early to send in our contributions that we may go over the top in our contributions in 1938!

The District Pocket Testament Secretary, Mr. Erik Haave is sending letters to all the leagues. So many circuits have no Circuit P. T. M. Secretary, and so many who have them perhaps have not reported the names to the District Secretary so he is writing directly to the locals in many cases. Let us pray and work of the Pocket Testament Movement. We need it in our District. Do not lay the letter aside when it comes, but act on it, and report on the card enclosed in your letter.

Just Ornamental.

In a dining-room the table is set for dinner and the guests take their places amid the brilliancy of electric lights. Here and there amid the dishes are wax candles burning. Of what use are they? None, only just ornamental. Presently, owing to an accident, every electric bulb is darkened, the candles shine on, quite useful now. Possibly a thing may be merely ornamental, and adornment in excess may evidence lack of taste, but generally speaking, the beautiful is also the useful, for in human nature beauty and goodness are closely allied and perfection in external form is suggestive of spiritual harmony and ideal character. Ruskin insists "that all most lovely forms and thoughts are directly taken from natural objects"—from the works of God.

Oftentimes little lights are lost sight of amid greater. Men of brilliant qualities have found themselves in utter darkness when overtaken by some great calamity, such as death, in their homes. Some who have been the possessors of shining virtues which have won high praise have discovered in the hour of trial that some overlooked quality, such as perseverance, has been their mainstay. Here is a farmer's boy, considered lazy and useless, because of his love of books, who twenty years after is the joy and pride of the family. A college degree may be looked upon as a sort of ornamental badge, but the words of an old professor, the example of some chum, may be a candle to illumine life when the blazing bulbs have been extinguished. Religion in the thought of some is but a wax and petty light compared with that of wealth and pleasure, when the power line of earth fails it enables those who otherwise would have sat in darkness to see a great light.

A book may be full of words with utter emptiness of thought.

Sympathy seems always to be preceded by suffering.